

Sygnatura akt I C 48/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 10-12-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 10-12-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa B. B.

przeciwko I. D.

o zapłatę

w przedmiocie zarzutu pozwanej I. D. od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 grudnia 2012 roku, sygnatura akt I Nc 4681/12

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 grudnia 2012 roku, sygnatura akt I Nc 4681/12.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 listopada 2012 r. B. B. domagała się zasądzenia od I. D. kwoty 3.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 września 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż pożyczyła pozwanej I. D. kwotę 3.500 zł, z czego 1.000 zł pożyczyła gotówką w dniu 03 sierpnia 2011 r., a 2.500 zł przelała na wskazane przez pozwaną konto. Ta ustna umowa została potwierdzona na piśmie przez oświadczenie złożone przez pozwaną w dniu 03 sierpnia 2011 r. Zwrot pożyczonej sumy miał nastąpić do dnia 30 sierpnia 2011 r. Powódka bezskutecznie wzywała do spłaty ciężącego na pozwanej zobowiązania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 05 grudnia 2012 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Nc 4681/12, Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze uwzględnił powództwo w całości.

Zarzuty od powyższego orzeczenia złożyła I. D..

W uzasadnieniu swojego środka zaskarżenia pozwana wskazała, iż nie kwestionuje faktu udzielenia pożyczki. Jednakże w momencie upływu terminu powódka oświadczyła, że zleca pozwanej obsługę sprzedaży jej mieszkania i dlatego nie żąda zwrotu w terminie a rozliczenie nastąpi w momencie sprzedaży jej mieszkania, które położone jest przy ul. (...) w J..

W miesiącu grudniu 2011 r. powódka sama sprzedała mieszkanie i odebrała klucze od pozwanej, w tym czasie pomiędzy stronami nawiązały się stosunki koleżeńskie.

W miesiącu lutym 2012 r. powódka zaproponowała kupno od pozwanej płaszcza skórzanego z wyściełanym futrem za kwotę 3.000 zł, na co pozwana przystała i dokonała sprzedaży płaszcza skórzanego. Powódka w obecności świadków stwierdziła, że rozliczenie nastąpi z pożyczki, którą udzieliła pozwanej.

Pozostało do rozliczenia 500 zł, którą to kwotę w tym samym dniu powódka rozliczyła z pozwaną w ten sposób, że pozwana swoim samochodem wozila powódkę do Zakładów (...) w B. i Z., a ponadto zorganizowała kampanię gabinetu masażu, który powódka chciała otworzyć. Kwota 500 zł była rekompensatą i zwrotem kosztów poniesionych przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sierpniu 2011 r. została zawarta pomiędzy B. B. i I. D. ustna umowa pożyczki na mocy której B. B. w dniach 03 sierpnia 2011 r. i 04 sierpnia 2011 r. pożyczyła I. D. łącznie kwotę 3.500 zł. Równocześnie I. D. zobowiązała się do zwrotu kwoty pożyczki do dnia 30 sierpnia 2011 r.

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- oświadczenie z dnia 03.08.2011 r. k. 6

- potwierdzenie przelewu k. 7)

I. D. nie zwróciła B. B. w formie gotówkowej kwoty pożyczki.

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że strony zawarły umowę pożyczki na mocy której I. D. otrzymała kwotę 3.500 zł, którą zobowiązała się zwrócić do dnia 30 sierpnia 2011 r.

Nie było również sporne, że w określonym terminie pozwana pożyczki nie zwróciła.

Jednakże kwestią sporną było czy strony w inny sposób nie rozliczyły pożyczki.

W związku z tym trzeba było wskazać, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwana podnosiła, że strony zawarły w późniejszym okresie umowę sprzedaży płaszcza za kwotę 3.000 zł, rozliczając w ten sposób część kwoty pożyczki. A pozostałe 500 zł zostało rozliczone jako zwrot pozwanej kosztów zawożenia powódki do Zakładów (...) w B. i Z., oraz zorganizowania gabinetu masażu, który powódka chciała otworzyć.

Tak sformułowane zarzuty wskazują, że pozwana I. D. potrącała sobie wierzytelność powódki B. B. ze swoimi wierzytelnościami wobec niej.

Jednakże jak należało zważyć postępowanie toczyło się na skutek zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

A zgodnie z art. 493 § 3 k.p.c. w zarzutach od nakazu zapłaty do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c.

Tymczasem pozwana okoliczność sprzedaży futra i przewozu powódki do B. usiłowała wykazać jedynie za pomocą dowodów w postaci zeznań świadków.

A zatem za pomocą dowodów, których Sąd Rejonowy na skutek wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym nie mógł uwzględnić.

W mowie końcowej pełnomocnik pozwanej jeszcze usiłował wskazywać, że w istocie przeniesienie własności futra na powódkę, to był inny sposób spełnienia świadczenia w postaci zwrotu kwoty pożyczki.

Pomijając już to, że takie stwierdzenie znalazło się jedynie w mowie końcowej i nie zostało w żaden sposób wyartykułowane w toku postępowania. To trzeba było zważyć, że na mocy art. 493 § 1 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody (nie zawarte w zarzutach od nakazu zapłaty – przyp. SR), chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Pozwana nawet nie podjęła próby takiego uprawdopodobnienia.

Zresztą I. D. nie przedłożyła żadnych stosownych dowodów na tą okoliczność.

Na mocy art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Jak stanowi art. 74 k.c. zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Zgodnie z art. 77 § 1 k.c. uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia.

Z analizy powyższych przepisów wynikało, że aby strony dokonały zmiany sposobu spełnienia świadczenia, czyli de facto zmiany umowy, do celów dowodowych winno to być zostało stwierdzone na piśmie.

Natomiast niedopuszczalne było dowodzenie tego faktu przy pomocy zeznań świadków, albowiem ani powódka nie wyraziła na to zgody, ani postępowanie nie miało charakteru sporu pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, ani też fakt dokonania takiej czynności prawnej przez strony nie został uprawdopodobniony przy pomocy pisma.

W tej sytuacji przeprowadzone w toku postępowania dowody z zeznań świadków nie mogły stanowić podstawy do rozważań czy faktycznie pozwana w celu zwolnienia się z zobowiązania spełniła za zgodą powódki inne świadczenie, na skutek czego zobowiązanie wygasło (art. 453 k.c.).

I z tych względów, w braku przeciwnych dowodów, należało uznać roszczenie B. B. za zasadne.

O kosztach postępowania należało orzec na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszym postępowaniu na koszty te złożyła się opłata od pozwu 30 zł i koszty zastępstwa procesowego 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)).

Zgodnie z art.496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Stąd też orzeczono jak w sentencji.